

# DET INTERNASJONALE MISJONS RÅD OG KIRKENES VERDENS RÅD

av

TORMOD VÅGEN

To ganger har spørsmålet om sammenslutning av *International Missionary Council* (I.M.C.) og *World Council of Churches* (W.C.C.) vært behandlet i Norsk Misjonsråd, 1. juni 1957 og 17. april 1959.

Av dem som representerte de 21 kirker og organisasjoner som tilhører Norsk Misjonsråd, var det bare to-tre som kunne tenke seg å gå med. Men de ville ikke ta opp noe forslag i den retning.

Begge gangene ble saken således avgjort enstemmig i Norsk Misjonsråd.

Når det gjelder begrunnelsen for dette standpunkt, skal jeg sitere av brevet vi sendte 1. juni 1957, og som vi henviste til ved siste gangs behandling 17. april i år:

«Vi innrømmer at en sammenslutning ville kunne gjøre løsningen av visse praktiske spørsmål lettere. Men vi betrakter den åndelige siden av saken for å være den aller viktigste og er av den mening at den sammenslutningen det her gjelder, vil bety et åndelig tap.

I noen kirker i Afrika og Asia synes det å herske en viss uvilje mot misjonen, både mot navnet misjon og misjonsselskap. Vi er redd for at dette gir uttrykk for et grunnsyn og en tendens til å overvurdere kirken som institusjon og derved bevirke en alvorlig svekking av misjonens sanne karakter og målsetting.

I løpet av de siste 50 årene har vi i Norge måttet føre en hard kamp mot modernismen, og vi beflitter oss på at ledelsen av misjonsarbeidet hjemme og ute blir overlatt til personer med en evangelisk tro på Jesus Kristus og hans ord i Bibelen.

Flertallet av misjonsvennene her i landet så vel som en stor del av misjonens venner utover hele jorden ser en fare i den meget vide og teologisk sett svake basis for Kirkenes Verdensråd, og derfor er de i opposisjon til W.C.C. Dette spørsmålet har vært diskutert i det vide og det brede her i landet, og den omtalte sammenslutningen vil etter vår mening bli til skade for hele misjonssaken her hos oss.

Vi innrømmer at Det Internasjonale Misjonsråd heller ikke har noen sterk dogmatisk basis, men vi har betraktet forbindelsen for vesentlig å være av praktisk natur.

Vi må også minne om at Kirkenes Verdensråd har Den gresk-ortodokse og Den koptiske kirke som medlemmer.

Videre må vi tilføye at til nå har vi ikke sett noe tydelig forslag om vilkårene for sammenslutning. Men vi frykter den vil kunne representere en utilfredsstillende makt-konsentrasjon, som vil få en sterkere innflytelse enn de enkelte lands misjonsråd.

Vi holder den lokale enhet for å være viktigere enn den eku-meniske, derfor vil vi ikke risikere å splitte Norsk Misjonsråd på dette spørsmålet.»

Blant de grunner som avgjør saken for oss, er det tre som for meg personlig veier tyngst. For det første: *Basis og bredden i W.C.C.*

Grunnleggende bibelske sannheter ville sprengte rammen og må holdes utenfor. Liberale teologer og gresk-katolske kirkefyrster står her sammen med lutherske og reformerte kirkeledere.

Det store amerikanske liberale bladet «The Christian Century» hadde i julinummeret 1957 en redaksjonell artikkel om dette emnet. Bladet som er meget interessert i W.C.C., hevder at Billy Graham er en fare for denne organisasjonen. For Billy Graham hevder følgende bibelske sannheter: 1) Jomfrufødse-len. 2) Bibelens ufeilbarhet. 3) Jesu legemlige oppstandelse og oppstandelsen av de frelste ved tidenes ende. 4) Jesu stedfortredende forsoning. 5) Kristi annet komme for å grunnlegge sitt rike.

Bladet sier at hvis denne bevegelse med denne tro «slår igjennom, vil den lage hønsemat av hele den ekumeniske rørsle».

For det andre: Hvis Det Internasjonale Misjonsråd går opp i W.C.C., vil det bety en *maktkonsentrasjon* som kan øve en farlig innflytelse på de lokale kirker og misjonsråd. Gjennom misjonen vil W.C.C. få et sterkt grep inn i det arbeidende kristenfolk.

Vi er fullt klar over at både basis og bredden i I.M.C. også er temmelig tvilsom. Men for det første er samarbeidet her av praktisk art, og dernest har vi i alle disse år ikke merket noen trang hos ledelsen i I.M.C. til å påvirke oss, før nå da sammenslutningsspørsmålet kom opp. Nå har enkelte av dem vært påtrengende. Det gir oss en anelse om hva vi har å vente i tilfelle sammenslutning.

Misjonen — i hvert fall her hos oss — er en vekkellesbevegelse der ordet om synd og nåde, omvendelse og gjenfødelse er en del av selve kristenlivet. Vi ønsker ikke at denne livsstrøm skal flyte sammen med den brede oppdragelseskristendom. Og vi frykter at påvirkningen fra W.C.C. skal gå i denne lei.

Lederne forsikrer oss om at de ikke vil bygge noen overkirke. Men samtidig kommer det uttalelser som må tydes i motsatt retning. Vi skal ikke tvile på den subjektive sannhet i det som sies, men samtidig skal vi være klar over den eksplosive kraft i den ekumeniske bevegelse. Vi er inne i de store sammenslutningers tid. Vinden blåser den veien og kan snart øke til storm.

Argumentene for å få misjonen med har lydd slik: «Misjon og kirke hører sammen, bibelsk og kristelig sett er de ett. Derfor må misjonen gå inn i W.C.C.» I neste øyeblikk sies det så at W.C.C. hverken er eller vil være noen kirke.

For det tredje: Ifølge Guds ord og kristelig erfaring er samfunnet mellom kristne slik det virkelig gjøres i *det lokale samarbeid* av ganske annerledes avgjørende betydning enn alle internasjonale sammenslutninger sammenlagt. Der menneskene møtes til hverdags, er det livet bygges eller ødes, trives eller vantrives. Hele Bibelen understreker den avgjørende betydning



av et godt broderlig samfunn, hvor kristen møter kristen i tillit, kjærlighet og samarbeid. Der gror livet både individuelt og samfunnsmessig.

At dette samfunn også utvides til dem vi ikke ser, ligger i kristenlivets vesen. Frelsens rike arv tilhører alle, og Gud har gitt oss ordre til å bære evangeliet ut til alle folk. Her forsvinner avstand i raser og klasser. Her opplever vi enheten Jesus ber om i Joh. 17. Den samme kjærlighet til Jesus og hverandre blir den nye fagre plante overalt hvor Guds rike slår rot. Jesus visste at her skulle syndes meget og at kjærligheten skulle få harde kår. Derfor ble bønnen så intens.

Men her opplever vi noe uhyggelig i dag. Slik som det internasjonale enhetsarbeidet praktiseres, hender det meget ofte at det lokale kristelige samfunn sprenges.

Bror kjemper mot bror, og kristenflokkene deles i to. Ja, stundom kan det høres sår klage over splittelse innen familien.

Når det gjelder innmelding av I.M.C. i W.C.C., ble det oss først fortalt at Asiatiske Misjonsråd ønsket det. Siden fikk vi vite at Afrikanske Misjonsråd var avgjort imot. Mitt inntrykk er at de store ledere er for opptatt med de store møter og har for liten kontakt med de arbeidende og kjempende små samfunn av kristne.

For meg er det blitt klart at når arbeidet for internasjonal enhet splitter det lokale samfunn av kristne, skader det Guds rike i selve roten.

Jeg vil ta med et ord av Ludvig Hope. På minnefesten etter sokneprest Johan M. Wisløff sa han følgende: «Wisløff og jeg har ofte vært uenige om stillaset, men aldri om grunnvollen. Vi var enige om at kirken er Guds folk, men stillaset vi skulle stå på under byggingen, diskuterte vi ofte. Stillaset skal falle, så det har underordnet betydning.» Så langt Hope.

Jeg har et inntrykk av at ofte glemmes den bibelske kirke. Store verdensomfattende stillas utbygges og pusses, så mange tror at stillaset er selve Jesu Kristi kirke.

Kristi kirke er ingen organisasjon, men en bygning av levende stener. Disse levende stener er det Jesus har omsorg for

og ber for. Her gir han alvorsord og formaninger. «Da skal himlenes rike være likt ti jomfruer, fem var kloke og fem dårlige — — —.» «Men når Menneskesønnen kommer, skal han da finne troen på jorden?»

I disse vekkende ord ligger alvorsfulle formaninger til å spørre hvordan den åndelige stillingen er blant oss. Uten å felle noen dom over dem som har et annet syn på disse ting, vil jeg rope et varsko.

Gud gi at ikke arbeidet på de store stillaser skal oppta oss mens oljen svinner og troen visner i sjelene!